

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ СКОРИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 14130/14)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

28. јун 2016. године

Ова пресуда је правоснажна, али може бити предмет редакцијских измена.

У предмету Скорић против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Већа у саставу:

Pere Pastor Vilanova, председник,

Branko Lubarda,

Georgios A. Serghides, судије,

и Fatoş Aрас1, заменик секретара Одељења,

После већања на затвореној седници одржаној 7. јуна 2016. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 14130/14) против Републике Србије коју је Суду поднео, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција”), српски држављанин, господин Јанко Скорић („подносилац представке”), 10. фебруара 2014. године.
2. Подносиоца представке заступао је господин С. Гајић, адвокат из Београда. Владу Србије (у даљем тексту „Влада”) заступао је њен заступник, госпођа В. Родић.
3. Представка је 16. септембра 2014. године упућена Влади.
4. Влада је ставила примедбу на разматрање представке од стране Одбора. Након што је размотрио примедбу Владе, Суд је одбацује.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке рођен је 1948. године и живи у Београду.
6. Подносилац представке је био запослен у предузећу „ПИМ – багеровање и водни транспорт”, друштвеном предузећу из Београда („дужник”).
7. Други општински суд у Београду је 30. марта 2005. године наложио дужнику да подносиоцу представке исплати прецизиране суме на име неисплаћених плата, доприноса за социјално осигурање и трошкове поступка. Ова пресуда је постала правоснажна истог дана.
8. Четврти општински суд у Београду је 22. јуна 2005. године донео решење о извршењу наведене пресуде.
9. Поступајући по уставној жалби подносиоца представке, Уставни суд је 29. марта 2012. године утврдио да је подносиоцу представке повређено „право на суђење у разумном року” у вези са извршним поступком. Суд је наложио убрзање поступка и утврдио да подносилац представке има право на накнаду нематеријалне штете у износу од 700,00 евра, који ће се претворити у домаћу валуту по курсу важећем на дан исплате.
10. Извршни поступак покренут на основу пресуде коју је донео Други општински суд у Београду 30. марта 2005. године настављен је и још је у току.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

11. За релевантно домаће право, види *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, бр. 2269/06, 3041/06, 3042/06, 3043/06, 3045/06 и 3046/06, ст. 57–82, 15. јануар 2008. године; *Влаховић против Србије*, број 42619/04, ст. 37–47, 16. децембар 2008. године; *Црнишанин и други против Србије*, бр. 35835/05, 43548/05, 43569/05 и 36986/06, ст. 100–104, 13. јануар 2009. године; *Адамовић против Србије*, број 41703/06, ст. 17–22, 2. октобар 2012. године; *Маринковић против Србије* (одлука), број 5353/11,

ст. 26–29. и ст. 31–44, 29. јануар 2013. године и *Феризовић против Србије* (одлука), број 65713/13, ст. 21–30.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. КОНВЕНЦИЈЕ И ЧЛАНА 1. ПРОТОКОЛА БРОЈ 1

12. Подносилац представке се притуживао због пропуста државе да изврши правоснажне пресуде донете у његову корист против дужника. Ову притужбу треба разматрати према члану 6. Конвенције и члану 1. Протокола број 1 који, у релевантном делу, гласе како следи:

Члан 6. став 1.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ..., има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.”

Члан 1. Протокола број 1

„Свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права.

Претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.”

A. Допуштеност

13. Влада је изнела да је подносилац представке поднео своју представку Суду ван рока од шест месеци. Конкретно, овај рок је почео да тече када је подносилац представке примио одлуку Уставног суда од 29. марта 2012. године.

14. Подносилац представке је оспорио ове аргументе.

15. Члан 35. став 1. Конвенције прописује да Суд може да се бави само притужбом која је поднета у року од шест месеци од правоснажне одлуке донете у поступку исцрпљивања домаћих правних лекова. Када наводна повреда представља трајну ситуацију против које не постоји домаћи правни лек, период од шест месеци почиње да тече од краја трајне ситуације (види, међу многим другим ауторитетима, *Iatridis против Грчке* [ВВ], број 31107/96, став 50, ЕЦХР 1999-II и, уз одговарајуће измене, *Ječius против Литваније*, број 34578/97, став 44, ЕЦХР 2000-IX).

16. Суд констатује да у време када је подносилац представке примио одлуку Уставног суда, она још није сматрана делотворним домаћим правним леком (види *Феризовић против Србије* (одлука), број 65713/13, 26. новембар 2013. године). Штавише, одлуком Уставног суда трајна ситуација се није завршила, пошто извршни поступак у питању још траје. Најзад, иако је уставна жалба сматрана делотворним домаћим правним леком

у време када је подносилац представке поднео своју представку, Суд сматра да се пошто је овај правни лек једном исцрпен, од подносиоца представке није могло оправдано очекивати да ће га опет употребити пошто се разумело да Влада није ставила никакву примедбу у вези са исцрпеношћу домаћих правних лекова.

17. С обзиром на горе наведено, примедба Владе мора се одбити.

Б. Основаност

18. Суд констатује да правоснажна пресуда донета у корист подносиоца представке није извршена до данас.

19. Суд примећује да је често нашао повреде члана 6. Конвенције и/или члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију у предметима који покрећу питања слична питањима покренутим у овом предмету (види *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, цитирана у горњем тексту, ст. 115–116. и став 120; *Црнишанин и други*, цитирана у горњем тексту, ст. 123–124. и ст. 133–134; и *Адамовић*, цитирана у горњем тексту, став 41.).

20. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да Влада није истакла ниједну чињеницу, ни убедљив аргумент који би могли да га убеди да донесе другачији закључак у овом предмету. Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1. Конвенције и члана 1. Протокола број 1.

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

21. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.”

А. Штета, трошкови

22. Подносилац представке је тражио да се држави наложи да из сопствених средстава исплати: (i) суму досуђену правоснажном пресудом донетом у његову корист; (ii) 3.000 евра (EUR) на име нематеријалне штете; (iii) 568 (EUR) за трошкове настале пред Судом.

23. Влада је оспорила ове захтеве.

24. С обзиром на повреде утврђене у овом предмету и сопствену судску праксу (види *Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије*, цитирана у горњем тексту, ст. 123–126, и *Црнишанин и други*, цитирана у горњем тексту, став 139), Суд сматра да се захтев подносиоца представке за накнаду материјалне штете у вези са исплатом преосталог дуга према пресуди мора прихватити. Влада, према томе, мора исплатити подносиоцу представке суме досуђене правоснажном домаћом пресудом усвојеном 30.

марта 2005. године, као и трошкове извршног поступка, умањене за износе који су можда већ исплаћени у вези са наведеном пресудом.

25. Суд даље заузима став да је подносилац представке претрпео одређену нематеријалну штету као последицу утврђених повреда која се не може исправити само тиме што је Суд утврдио повреду. С обзиром на своју судску праксу (*Стошић против Србије*, број 64931/10, ст. 66–68, 1. октобар 2013. године), Суд подносиоцу представке досуђује износ од EUR 2.000, умањен за износе који су можда већ плаћени по том основу. Овај износ треба да покрије нематеријалну штету и трошкове.

Б. Затезна камата

26. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Проглашава* представку допуштеном;

2. *Утврђује* да је дошло до повреда члана 6. став 1. Конвенције и члана 1. Протокола број 1 уз Конвенцију;

3. *Утврђује*

(а) да Тужена држава треба да исплати подносиоцу представке, из сопствених средстава и у року од три месеца од датума када пресуда постане правоснажна у складу са чланом 44. став. 2. Конвенције, суму досуђену судском пресудом донетом у његову корист, умањену за износе који су можда већ плаћени с тим у вези;

(б) да Тужена држава треба да исплати подносиоцу представке у истом року 2.000 евра (две хиљаде евра) на име нематеријалне штете и трошкова, умањено за износе који су можда већ плаћени на том основу, заједно са порезом који се може наплатити подносиоцу представке, а који ће се претворити у валуту Тужене државе по курсу важећем на дан исплате;

(в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена;

5. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 28. јуна 2016, у складу са правилом 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Fatoş Aracı Pere

Заменик секретара

Pastor Vilanova

Председник